Fenomenologia magiei

On Februarie 03, 2015

Învață să crezi în ceea ce nu poate fi înțeles, integrându-te într-o cultură a inéditului și a experiențelor unice.

Căutam temeiul realului mai degrabă în jocul lumii interioare decât în soliditatea lumii din afară, totul negru pe alb, împins de voința de a învinge imposibilul. Chiar până la negația naturii mele. De parcă mintea mi-ar fi fost încadrată într-un chenar intangibil care îmi conferea individualitate în raport cu un imens efort de ținere sub control a instinctelor de explorator al neînțelesurilor. Iar învăluirea minții mele într-o ceață a misterului de ordin superior, motiv pentru care toate păreau atât de îndepărtate, de nepătruns, îmbrăcate în ornamentul neobișnuit al aparențelor în care se puteau surprinde semnele unui timp noologic, făcea să nu pot deosebi începutul de sfârșit.

Era o contradicție greu de gestionat între tendințele de înțelegere ale imposibilului ce își avea rădăcinile în jocurile preschimbării, în lirismul distilat al esențelor dintr-un spectacol calculat al măștilor. *Substantia mysterium.* O nebuloasă în care se putea pierde sensul vieții în rotația de 180 grade a rațiunii. Ce-aș mai fi putut adăuga orizontului meu perceptiv, atât de bogat în înțelesuri pline de neînțelesuri? Răspunsul e simplu. Nimic altceva decât noi varietăți de forțe ficționale, acționând într-un sens convenabil repoziționării mele într-un real care nu era totul.

Nu spunea Dante că îndoiala oferă tot atâta desfătare cât cunoașterea? Aș fi vrut să fiu prezent pretutindeni în acea variantă a integrării mele în imposibil, ca într-o incantație magică, să fiu martorul tuturor evenimentelor de neimaginat, al tuturor începuturilor și sfârșiturilor, să înfrunt neființa, să stăpânesc materia, să acced la culmile ce par de neatins în viața reală. Dar stafia cuibărită în cugetul meu era mai tare decât mine. Ce-ar fi avut de spus Christopher Priest despre această înlănțuire regulată a fenomenelor conștiinței care acceptă relativismul?

Bărbatul cu pelerină neagră păși în lumina reflectoarelor și în strălucirea lor intensă își ridică palmele la vedere, răsfirându-și degetele astfel încât să dovedească că nu avea nimic ascuns între ele.

– Priviți-mi mâinile. Acum îmi execut ultimul truc. Voi scoate un buchet de flori din mâinile în care știți că nu am nimic.

Leadership: Poți să asiguri acea condiție de excepție prin care se realizează apropierea de caracterul activ al cunoașterii fără să folosești negația naturii tale?

Activitatea diferențiatoare a sinelui este principala constantă din ecuația limitelor care trebuiesc asumate și depășite în baza existenței, gândirii și conștiinței. Iar includerea utopiilor și realităților într-un complicat joc al dilemelor identitare, trăite în singularitatea unei lumi aflate pe alt plan de existență decât cel obișnuit, creează o versiune irealistă a abilității tale de a te reprezenta pe axa unei fenomenologii naturale.

Cu toate acestea, o existență a cărei sens se reflectă, ca în oglindă, în ceea ce nu se vede, poate să asigure acea condiție de excepție prin care se realizează apropierea de caracterul unei povești care vrăjește. A te afla la granița dintre lucrurile cunoscute și cele surprinzătoare este o oportunitate de a te integra într-o cultură a inéditului. Este o experiență unică de revelare a unei lumi nevăzute care îți oferă șansa de a te reconstitui ca un fel de magician al

metodelor de fentare a realității. În acest caz, ceea ce se vede nu se poate atinge, înțelesul se abate de la exigențele verosimilului.

Albert Einstein spunea la un moment dat: *„ Cea mai frumoasă și mai profundă trăire omenească este misterul. "* El credea cu toată ființa sa că sentimentul tainei se află la originea tuturor tendințelor din știință și din artă. Tu ai capacitatea să stabilești realitatea dedublării tale într-un cuplu de forțe opuse mentalității clasice? Ai puterea să-ți metamorfozezi întreaga minte într-o minge a cărei înțelesuri să nu poată fi descifrate pe deplin de nimeni?

Asta înseamnă, în sens restrâns, să dezvălui o nouă fațetă a cunoașterii prin trăirea și parcurgerea misterului până la realizarea obiectivului principal: reinventarea personală. Iar leadershipul emite o frecvență diferită de aproximare a propriei identități, ce trebuie să coincidă cu cea a semnificațiilor pe care le transmiți. Ai grijă în ce constă magia ta !

A folosi negația naturii tale ca să realizezi o mai rapidă apropiere de caracterul activ al cunoașterii presupune să folosești argumente credibile pentru a ascunde trăsătura ta de caracter dominantă prin combinații de noțiuni, idei, efecte. Acestea, chiar dacă uneori par absurd într-un anumit context, ating un anumit moment de revelație care îi determină pe spectatori să descopere că ești cineva puternic, plin de resurse.

O asemenea negație de felul "Nu sunt cine credeți că sunt" poate induce o anumită confuzie celor ce te privesc, dar reprezintă una din principalele cauze (poate chiar cea mai importantă) pentru care reușești să realizeze lucruri pe care nimeni nu le crede posibile.

Leadership: Cum se reflectă îndoiala față de exigențele realității prin luarea în considerare a adevărului aflat în spatele experiențelor care te individualizează?

Formula oricărui demers științific poate fi exprimată astfel: *„ Vreau să cred în ceea ce nu poate fi înțeles "*. Asta aduce în prim plan posibilitatea de a obține o înțelegere rațională a misterului, trecând de la jocul aparențelor la adevărurile care pot să constituie o nouă știință. Înclinația spre tainic, spre neobișnuit, apetitul pentru minuni sunt în firea ta, dar ele trebuie să constituie un fundament, un dat nemijlocit al dezvoltării științei pe care ceilalți oameni să o îndrăgească, chiar dacă nu și-o pot explica.

Dacă nu pui în valoare ceea ce este particular, fie că îmbrățișezi cu precădere noțiunile artei transformării și repoziționările față de propriile experiențe, fie că, dimpotrivă, restrângând la maxim sfera cunoașterii limitezi unghiul abordării feluritelor iscodiri ale minții, atunci nu vei reuși să te încadrezi în traseul spectaculos al evoluției leadershipului.

Destinația unicității - care îți poate facilita accesul la fundamentele științei de a te rupe de orice încremenire în rigoare, pentru a te dedica unei alte realități, mai subtile, însuflețind noi tipare de gândire - începe cu jocul inocent al aparențelor și al imaginilor în oglindă. Ele îți pun la îndoială relevanța de a te pune sub bagheta unui Alter-Ego.

Îndoiala față de propria persoană, în speță față de adevărul din spatele experiențelor care te individualizează, mergând chiar și până la negația naturii tale, oferă tot atâta desfătare cât cunoașterea – fiindcă pregătește terenul pentru descătușarea ta de sub influența unei perspective înguste de înțelegere a fenomenelor complexe. Aceste fenomene pot produce diferențe semnificative în rezultatele condiției tale de „imigrant" care își limitează pentru început posibilitățile de creație.

Leadershipul este acel ceva particular pe care îl sugerezi într-un anumit context pentru a

obține un efect general pozitiv asupra multiplicării relației dintre ceea ce nu se cunoaște și ceea ce se poate face ca toate să devină posibile într-o realitate diferită.

Fenomenologia magiei este strâns legată de dezvoltarea gândirii creative care nu are nici o legătură cu omul concret, ci cu omul transformat într-o entitate superioară care nu poate fi înțeleasă decât ținându-se cont de parametrii *„ hidden "* ai propriei sale naturi. Asta înseamnă să cauți temeiul realului mai degrabă în jocul lumii interioare decât în soliditatea lumii din afară, totul negru pe alb, împins de voința de a învinge imposibilul.

Să faci ca existența ta să fie plauzibilă prin magie, prin amplificarea sentimentului de putere și prin crearea imposibilului, asta este demn de un leadership superior. De aici decurge și una din principalele trăsături ale liderului - deschiderea la nou, capacitatea de a combina și recombina reprezentările realității - și dacă este nevoie, de a renunța la ele.

Source: https://neculaifantanaru.com/fenomenologia-magiei.html